

רע"פ 522/13 - שי כהן נ' מדינת ישראל

רע"פ 522/13 - שי כהן נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 522/13

שי כהן

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[07.02.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 20.12.2012, בעפ"ת 48039-07-12, שניתן

על-ידי כב' השופט א' כהן

בשם המבקש - עו"ד מרואן ג'ראסי

בשם המשיבה - עו"ד ג'ואי אש

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים שניתן על-ידי כב' השופט א' כהן, בעפ"ת

48039-07-12, ביום 20.12.2012. בפסק דינו דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המבקש על פסק דינו של בית

המשפט לתעבורה בירושלים, שניתן על-ידי כב' השופט ר' ריבלין, ביום 18.6.2012.

רקע והליכים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 68 לפקודת התעבורה [נוסח

חדש] (להלן: פקודת התעבורה), ותקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); עבירה של

אי מתן זכות קדימה, לפי סעיף 68 לפקודת התעבורה ותקנה 64(ג) לתקנות התעבורה; עבירה של שימוש בטלפון בעת

נהיגה, לפי סעיף 68 לפקודת התעבורה ותקנה 28(ב)(1) לתקנות התעבורה; ועבירה של אי ציות לתמרור, לפי סעיף 68

לפקודת התעבורה ותקנה 22(א) לתקנות התעבורה.

בכתב האישום המתוקן נטען, כי ביום 25.1.2011, בסמוך לשעה 07:20, נהג המבקש ברכב משטרתי (להלן: הרכב)

מכיוון המטה הארצי בירושלים לכיוון מוצא, באופן בלתי זהיר, תוך שסיכן את המשתמשים בדרך. בגדר זאת, נטען כי

מראשית הנסיעה, החזיק המבקש בידו בטלפון נייד ודיבר בו לאורך כל נסיעתו, שלא באמצעות דיבורית; השתלב לכביש

הראשי במהירות וללא שנתן זכות קדימה; ופנה שמאלה בצומת הגבעה הצרפתית במקום בו אסורה הפניה, וזאת בזמן

שברמזור בכיוון הנסיעה קדימה, דלק אור אדום.

3. ביום 18.6.2012, הרשיע בית המשפט לתעבורה בירושלים את המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום הנ"ל, פרט לעבירה של אי מתן זכות קדימה. בית המשפט ביכר את עדותו של המתלונן, השוטר אילן קבדה (להלן: המתלונן), אותו הסיע המבקש בנסיעה המתוארת לעיל, על פני עדותו של המבקש, אשר כפר במיוחס לו. זאת עשה, לאחר שציין כי מדובר בהרשעה על בסיס עדותו היחידה של המתלונן, אותה מצא כנה ואמינה. חיזוק לגרסת המתלונן, מצא בית המשפט בכך שהמבקש העיד כי היה מתוח ועצבני במהלך הנסיעה; הודה שפנה בניגוד לתמרור; ולא הביא עימו עדי הגנה או מסמכים, כדי לתמוך בגרסתו על התנכלות או "סכסוך עמוק" עם המתלונן, כפי שטען. לבסוף, קבע בית המשפט כי הוכח, מעבר לכל ספק סביר, כי המבקש ביצע עבירות של נהיגה בקלות ראש; שימוש בטלפון בעת נהיגה; ואי ציות לתמרור. בגין העבירות בהן הורשע, דן בית המשפט לתעבורה את המבקש לעונש של פסילה מלהחזיק ברישיון נהיגה למשך 3 חודשים; פסילה על תנאי מלהחזיק ברישיון נהיגה למשך 2 חודשים; וחוב בתשלום קנס בסך 1000 ₪.
4. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט המחוזי בירושלים, וטען כי בית המשפט לתעבורה שגה, עת שקיבל את עדותו של המתלונן על אף שהלה לא רשם את כל מה שהעיד עליו ברשימת נסיבות האירוע; שעה שדחה את גרסתו העקבית והברורה של המבקש אודות רצונו של המתלונן לנקום בו; וכאשר המתח והעצבים של המבקש במהלך הנסיעה נבעו מהלחץ שהפעיל עליו המתלונן. אשר לגזר הדין, טען המבקש כי בית המשפט לתעבורה החמיר עימו יתר על המידה, עת שפסל את רישיונו, וזאת בשל העובדה כי המבקש עובד כשוטר, וכל זמנו נדרש לנהוג על הכביש; והעובדה כי המבקש חויב תחילה, טרם בקשתו להישפט, בתשלום קנס בסך 500 ₪ בלבד.
5. במהלך הדיון בערעור, שנערך בפני בית המשפט המחוזי, ביום 18.12.2012, הביע בא כוח המשיבה את הסכמתו לבטל את רכיב הפסילה בפועל, מן הטעם כי "המערער הציג בפניו נתונים חדשים שלא היו בפני בית משפט קמא, הן במישור תפקידו היום וההשלכה המקצועית הקשה על עתידו המקצועי במשטרת ישראל אם ייגזר רכיב שלילי בפועל והן באופן אישי מבחינת לידת תאומים שצפויה להיות שבוע הבא...".
6. ביום 20.12.2012, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין, וקבע כי "לאחר בחינת נסיבות העניין החלטתי, שלא יהא זה מן הראוי (בלשון עדינה) לבטל את עונש הפסילה". בגדר זאת נקבע, כי העובדה שהמבקש שימש כרכז תחבורה במטה הארצי לא יכולה להוות שיקול לאפליה כה בולטת בינו לבין נאשמים אחרים, וכי יש ליתן את הדעת להרשעותיו הקודמות של המבקש בעבירות תנועה. כמו כן, עמד בית המשפט המחוזי על כך שעמדת המשיבה תמוהה בעיניו ואינה עולה בקנה אחד עם עמדתה בתיקים דומים.
- הבקשה

7. בבקשת רשות ערעור שהגיש המבקש, ביום 21.1.2012, חזר המבקש על טענותיו בערעור וטען כי בית המשפט המחוזי טעה משהחמיר עימו בעונש, יתר על המידה, והותיר את פסילת רישונו על כנה. זאת, עת ששלילת רישונו של המבקש תוביל להשלכה מקצועית קשה; בהינתן העובדה כי מדובר בעבירת קנס, עליה ביקש המבקש להישפט; כאשר למבקש אין עבר תעבורתי או פלילי; ובשים לב להסכמת בא כוח המשיבה לבטל את רכיב הפסילה בפועל. לטענת המבקש, שגה בית המשפט המחוזי עת דחה את ההסכמה אשר הושגה בין המבקש למשיבה, על אף שאין בה כל חריגה או סטייה מהותית מרמת הענישה המקובלת.

אשר על כן, התבקשתי לקבל את בקשת רשות הערעור, לדון בה כבערעור ולבטל את עונש הפסילה בפועל, אשר הושת על המבקש.

8. לשם השלמת התמונה, יצוין כי, ביום 23.1.2013, הוגשה תגובת המשיבה לטענת בא כוח המבקש, לפיה, בניגוד לאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, אין למבקש עבר תעבורתי. מהתגובה עולה, כי טענת בא כוח המבקש בטעות יסודה, שכן לחובתו של המבקש הרשעות בעבירות תעבורה שונות, לרבות הרשעה בבית משפט לתעבורה בירושלים, בגינה נדון לפסילה על-תנאי מלהחזיק ברישיון נהיגה.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות. זאת, משנוכחתי כי המקרה הנדון אינו מעורר כל שאלה משפטית או ציבורית נכבדה, החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, וכאשר אין בנמצא שיקולי צדק ייחודיים (ראו, לעניין זה, רע"פ 659/13 הנ"ל; רפאל נ' מדינת ישראל (28.1.2013); רע"פ 861/13 פנאדקה נ' מדינת ישראל (6.2.2013)). כך, גם, סבורני כי אין בעונש אשר הושת על המבקש כל סטייה ממדיניות הענישה המקובלת (ראו, למשל, רע"פ 8527/12 ששון נ' מדינת ישראל (28.11.2012); רע"פ 711/13 הנסן נ' מדינת ישראל (30.1.2013)).

לא שוכנעתי כי יש הצדקה, בנסיבות העניין, לדון בעניינו של המבקש, במסגרת של הליך שיפוטי נוסף, בפני בית משפט זה. המבקש הורשע כדין, לאחר שהביע רצונו כי העניין יתברר בבית המשפט, בביצוע עבירה של נהיגה בקלות ראש; שימוש בטלפון בעת נהיגה; ואי ציות לתמרור. טענותיו של המבקש, נדונו בשתי הערכאות הקודמות, אשר ראו עין בעין, וקבעו כי, בהתחשב בחומרת העבירות אותן ביצע המבקש ועברו התעבורתי, יש להשית עליו, בין היתר, עונש של פסילה מלהחזיק ברישיון נהיגה למשך 3 חודשים. בית המשפט המחוזי הפעיל את שיקול דעתו העצמאי, וקבע כי, בנסיבות העניין, אין כל הצדקה להקל בעונשו של המבקש, וזאת אף חרף הסכמת בא כוח המשיבה לבטל את רכיב הפסילה בפועל. סבורני, כי העונש שהושת על המבקש מבטא כראוי את השיקולים המתבקשים, ואינו חורג מרף הענישה המקובל. מה עוד, שכמתואר לעיל אין ממש בטענת בא כוח המבקש לפיה, בניגוד לאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, אין למבקש עבר תעבורתי.

סוף דבר, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

ניתנה היום, כ"ז בשבט התשע"ג (7.2.2013).